

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Industries Sportswear Company SRL (Wenecja, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „MARINA YACHTING” – unijny znak towarowy nr 11 111 317

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 lutego 2020 r. w sprawach połączonych R 252/2019-2 i R 253/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i drugiej strony w postępowaniu przed izbą odwoławczą, jeśli postanowi przystąpić do postępowania w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 103 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2020 r. – Rochefort / Parlament

(Sprawa T-170/20)

(2020/C 191/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Rochefort (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Stasi, J. Teheux i J. Rikkers)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności noty debetowej z dnia 22 stycznia 2020 r. nr 7000000069, na mocy której skarżącemu nakazano zwrot kwoty 61 423,40 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r., na mocy której nakazano mu zwrot nienależnie wypłaconych kwot w związku z zatrudnieniem asystenta parlamentarnego, oraz na wydaną w związku z tą decyzją notę debetową, skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji ze względu na niejasność uzasadnienia sekretarza generalnego oraz w zakresie, w jakim nie wskazał on w tym uzasadnieniu powodów, dla których uznał, że przedstawione mu dokumenty nie stanowią dowodów wykonywania pracy.
2. Zarzut drugi dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tym względzie skarżący twierdzi, że to nie on powinien przedstawić dowody wykonywania pracy przez swojego asystenta parlamentarnego, lecz to Parlament powinien przedstawić dowód przeciwny.
3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie, jaki zawiera zaskarżona decyzja ze względu na to, że sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego oparł się na nieprawdziwych okolicznościach.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że dochodzona od skarżącego kwota opiera się na założeniu, że jego asystent parlamentarny nigdy dla niego nie pracował.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2020 r. – Rochefort / Parlament

(Sprawa T-171/20)

(2020/C 191/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Robert Rochefort (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci M. Stasi, J. Teheux i J. Rikkers)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r.;
- stwierdzenie nieważności noty debetowej z dnia 22 stycznia 2020 r. nr 7000000071, na mocy której skarżącemu nakazano zwrot kwoty 27 241 EUR;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2019 r., na mocy której nakazano mu zwrot nienależnie wypłaconych kwot w związku z zatrudnieniem asystenta parlamentarnego, oraz na wydaną w związku z tą decyzją notę debetową, skarżący podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonej decyzji ze względu na niejasność uzasadnienia sekretarza generalnego oraz w zakresie, w jakim nie wskazał on w tym uzasadnieniu powodów, dla których uznał, że przedstawione mu dokumenty nie stanowią dowodów wykonywania pracy.
 2. Zarzut drugi dotyczący odwrócenia ciężaru dowodu. W tym względzie skarżący twierdzi, że to nie on powinien przedstawić dowody wykonywania pracy przez swojego asystenta parlamentarnego, lecz to Parlament powinien przedstawić dowód przeciwny.
 3. Zarzut trzeci dotyczący błędu w ocenie, jaki zawiera zaskarżona decyzja ze względu na to, że sekretarz generalny Parlamentu Europejskiego oparł się na nieprawdziwych okolicznościach.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności ze względu na to, że dochodzona od skarżącego kwota opiera się na założeniu, że jego asystent parlamentarny pracował dla niego jedynie kilka dni.
-